

Anna Szałapak, Ucisz serce

Kto przysłonił te księżycy nad dachami,
mądrą głowę miał,
chciał by żony całowały się z mężami,
nie wpadały, mój kochany, w szal.

Księżyc owy wstaje wcześniej niż stójkowy,
i przemierza świat.

Dobrym ludziom serca błyszczą jak podkowy,
a złym ludziom czarno kwitnie sad.

Uplotę ci złoty kołacz z moich świetlistych promieni.

Już ty się człowieku nie kołacz,
niech ci się na dobre odmieni.

A z mego żaru srebrnego utoczę ci miodu ciut,
niech ci się w sercu zapieni gęsty miód.

Ucisż serce, ucisz serce,
w białym świetle rozpalonych świec.

Ucisż serce, ucisz serce,
jedno z tylu, jedno z tylu serc.

Wielki Panie winorośli, stwórzycielu gwiazd,
proszą dzieci i dorośli, nie zapomnij, nie zapomnij nas.

Ty, co gładzisz oceany i prowadzisz w dal bezpieczną,
spójrzj też na nasze rany, na kołyskę i miasteczko.

Rozesłano już kobierce
w białym świetle rozpalonych świec.

Ucisż serce, ucisz serce,
jedno z wielu serc.

Ty, co złocisz łany zboża, bielisz mąki pył,
od pożaru i od noża,
chroń nas z całych sił.

Daj nam rodzić się w pokoju
i umierać w noc serdeczną.

Wodą z królewskiego źródła,
pobłogosław to miasteczko.

Ucisż serce, ucisz serce,
w białym świetle rozpalonych świec.

Ucisż serce, ucisz serce,
czarne gwiazdy serc.